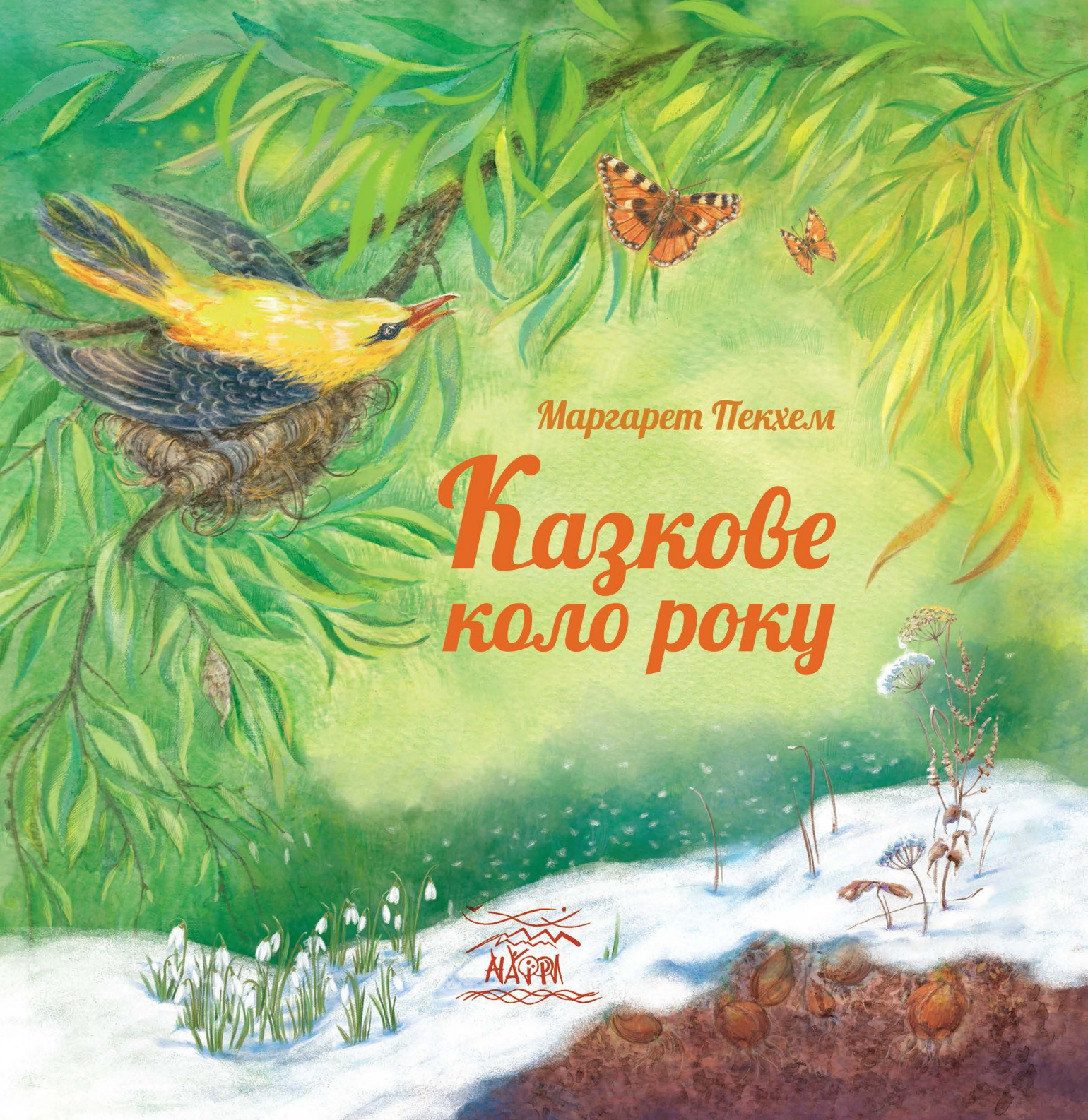

Маргарет Пекхем

Казкове коло року

Маргарет Текхем

Казкове коло року

Ілюстрації Ірини Гранковської

Переклад з англійської
Педагогічного товариства «Каменяр»

Літературна редакція Анастасії Пасечнік

Київ
НАІРІ
2025

УДК 821.122.2-343-93
П23

Переклад з видання «*Nature Stories*» Margaret Peckham: Педагогічне товариство «Каменяр».

Літературна редакція: Анастасія Пасечнік.

Обкладинка, малюнки та оформлення: Ірина Гранковська.

Пекхем М.

П23 Казкове коло року. / Пер. з англ. Пед. тов. «Каменяр». – Іл. І. Гранковської. – Київ : НАІРІ, 2025. – 36 с.

ISBN 978-617-8292-21-8

ISBN 978-617-8192-39-6 (електронне видання)

Разом з казковими героями цієї книжки читач зможе прожити усілякі пригоди, підземелля і вершини, розмаїття настроїв і переживань у різних порах року. Тут все дихає, рухається, живе, звучить і стихає у зв'язку з природними циклічними процесами. Багатий і чарівний світ тварин, рослин, мінералів вітає і розкривається дитині й дорослому щоразу, як шурхотить розгорнута сторінка.

Хто стрінеться тобі на наступній стежині?

Книжка для читання для дітей від п'яти років.

УДК 821.122.2-343-93

Зміст

Найменший Гном	4
Другий Гном.	6
Перші подихи Весни	16
Маленька дівчинка в лісі	20
Метелик	24
Скрині зі скарбами	28

Найменший Гном

Восени всі маленькі гноми були дуже зайняті глибоко під землею. Вони робили коричневі земляні ліжечка для Дітей-Зерняток і готували добру поживну юшку, аби їм був харч взимку.

Аж ось одного дня Король Гномів покликав Найменшого Гнома і сказав йому: «Піди на землю і подивись, чи Діти-Зернятка вже готові йти спати».

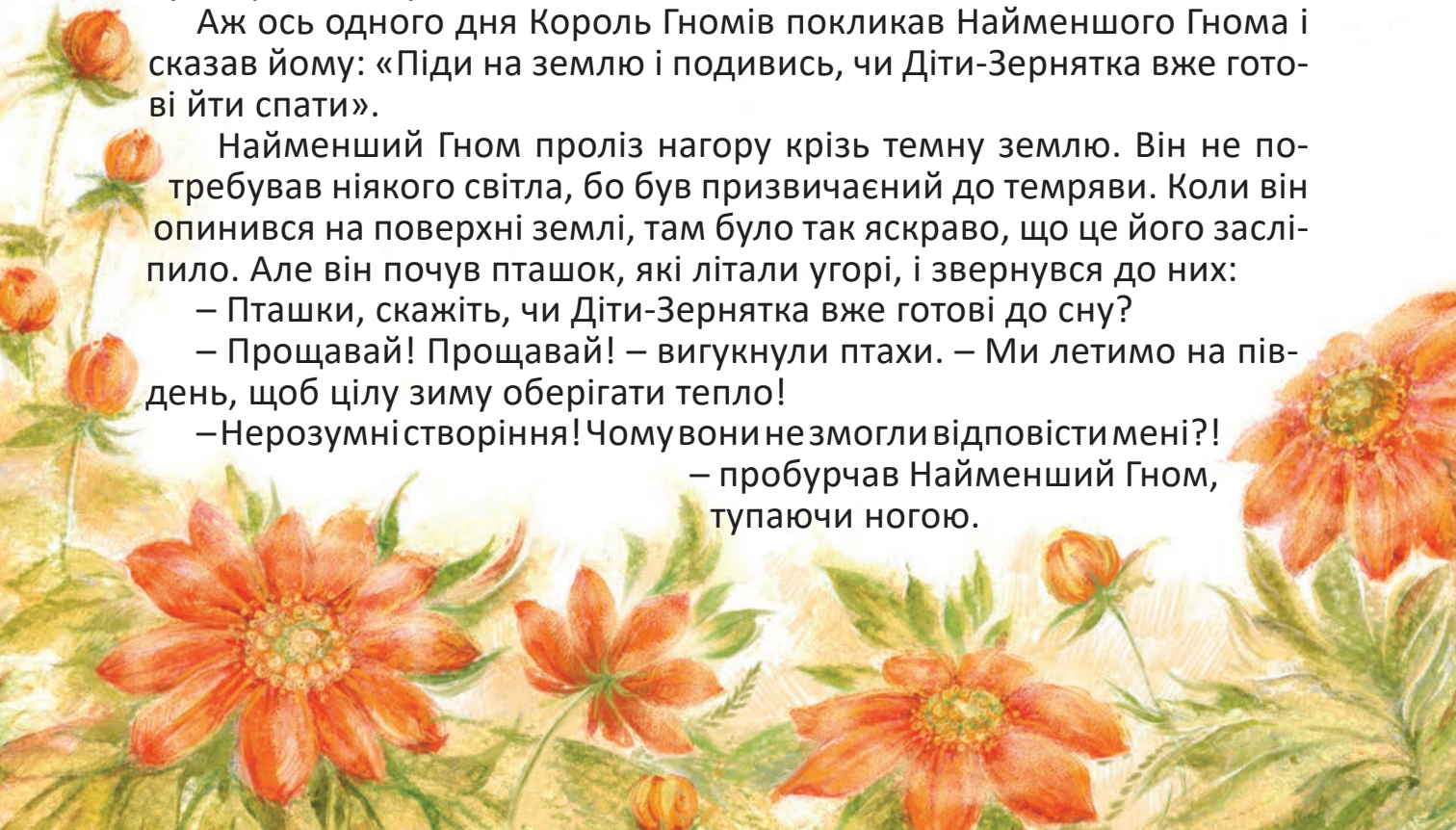
Найменший Гном проліз нагору крізь темну землю. Він не потребував ніякого світла, бо був при звичаєний до темряви. Коли він опинився на поверхні землі, там було так яскраво, що це його засліпило. Але він почув пташок, які літали угорі, і звернувся до них:

– Пташки, скажіть, чи Діти-Зернятка вже готові до сну?

– Прощай! Прощай! – вигукнули птахи. – Ми летимо на південь, щоб цілу зиму оберігати тепло!

– Нерозумністворіння! Чому вони не змогли відповісти мені?!

– пробурчав Найменший Гном,
тупаючи ногою.

Невдовзі він побачив падаючі червоні та жовті листочки і закричав до них:

– Чи Діти-Зернятка вже готові до сну?

Листочки не звернули жодної уваги на це запитання, лишень почали падати повільніше і м'якше, підхоплені вітром.

Тоді він звернувся до жовтих і багряних квіточок:

– Скажіть мені, будь ласка, чи Діти-Зернятка вже готові йти спати?

Але квіточки також мовчали, тільки повертали свої личка до по-осіннього теплого Сонця.

І тоді Найменший Гном гнівно тупнув ногою і закричав:

– Ви всі нічого не знаєте!

І Гном побіг до темної дірки, що вела під землю, і повернувся до Короля Гномів.

– Чи Діти-Зернятка вже готові йти спати? – запитав Король.

– Ніхто з тих нерозумних створінь не сказав мені цього! – відповів Найменший Гном і розповів Королю про те, що він пережив нагорі. На це Король відповів йому:

– Глянь-но, лише ти один є нерозумним. Пташки, листочки і квіточки – вони всі робили те, що відповідає їх природі, те, що вони і мали би робити, але ти – ні. Що я наказував тобі зробити?

– Ти наказував мені подивитися, чи Діти-Зернятка вже готові йти спати, – відповів найменший Гном, вже починаючи розуміти.

– Тож дивись, надалі гарненько пам'ятай, що маєш робити саме ти, – завершив Король.

Другий Гном

Надворі почало холоднішати. Король Гномів послав Другого маленького Гнома нагору, на землю, щоб сказати Дітям-Зерняткам, що вже пора спочивати.

Пробираючись крізь темряву, Другий Гном нарешті опинився на поверхні землі. Там він побачив яблука, що висіли на дереві, і звернувся до них: «Спускайтеся долу! Спускайтеся долу! Дітям-Зерняткам вже вклатися час!»

Але яблука не впали.

Другий Гном спробував потрясти дерево, але це не допомогло.

Тоді він гукнув до квітів, щоб вони дали поспати своїм Дітям-Зерняткам, але квіти трималися досить замкнено і не пустили Дітей-Зерняток вниз до їхніх земляних ліжечок. Другий Гном потрусив і їх, але вони не відкрилися. Тоді він попросив у Вітру:

– О, Вітре! Будь ласка, поскидай яблука з дерев, витряси зернятка зі стручків!

І Вітер хутко помчав, завиваючи: «У-у-у! У-у-у!». Він хитав дерева та стручки, але з них нічого не сипалося.

Аж ось Другий Гном поглянув навкруги і побачив Батька-Сонце, який світив Землі так привітно. Гном звернувся до нього:

– Батьку-Сонце, підкажи, що я маю робити? Я перепробував все задля того, аби Діти-Зернятка йшли спати, але зась!

– Я запрошу їх, не турбуйся, – відповів Батько-Сонце, сміючись. Він покликав своїх найтепліших Сонячних фей:

– Летіть униз і торкніться яблук своїми теплими пальчиками, а ще торкніться стручечків, щоб вони відкрилися і пустили Дітей-Зерняток спатоньки до їхніх земляних ліжечок.

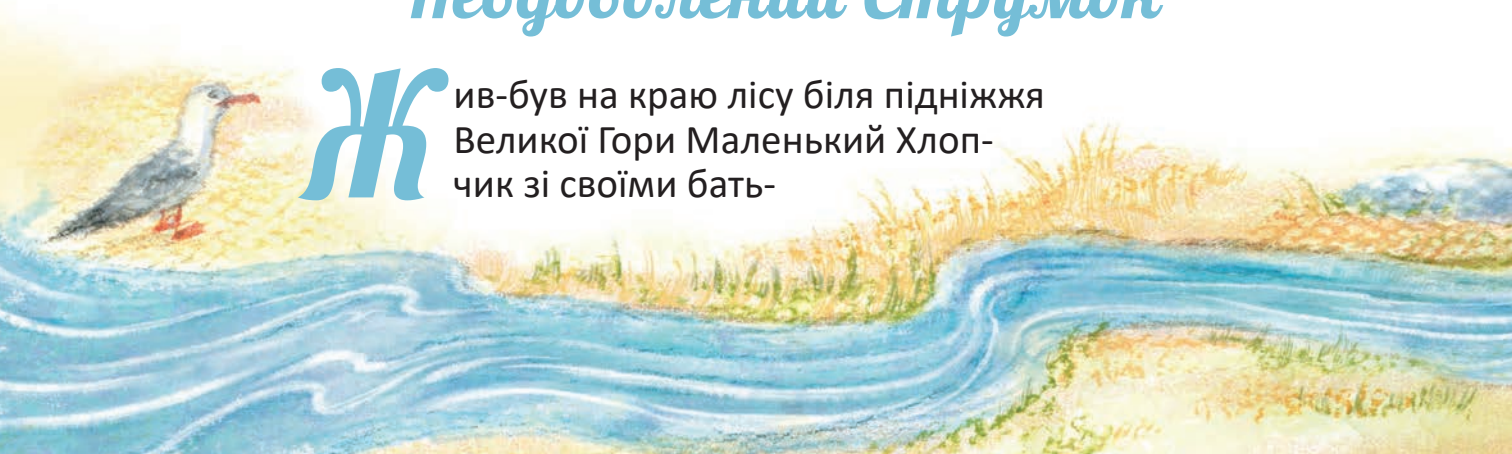
Сонячні феї швиденько полетіли вниз і тепло торкнулися до яблук, так що ті стали червоними і стиглими, впали донизу. І діти їли їх, і білочки їли теж, але зернятка лишали. Зернятка попадали на землю та пішли спатоньки.

Згодом і стручечки відкрилися теплоті дотиків Сонячних фей.

Вітер був добрий – у-у-у-у! – і Діти-Зернятка спустилися вниз до своїх ліжечок, загойдані ним.

Аж тільки тепер маленький Другий Гном пішов додому, бо на-решті виконав своє завдання.

Невдоволений Струмок

Ж

ив-був на краю лісу біля підніжжя Великої Гори Маленький Хлопчик зі своїми бать-

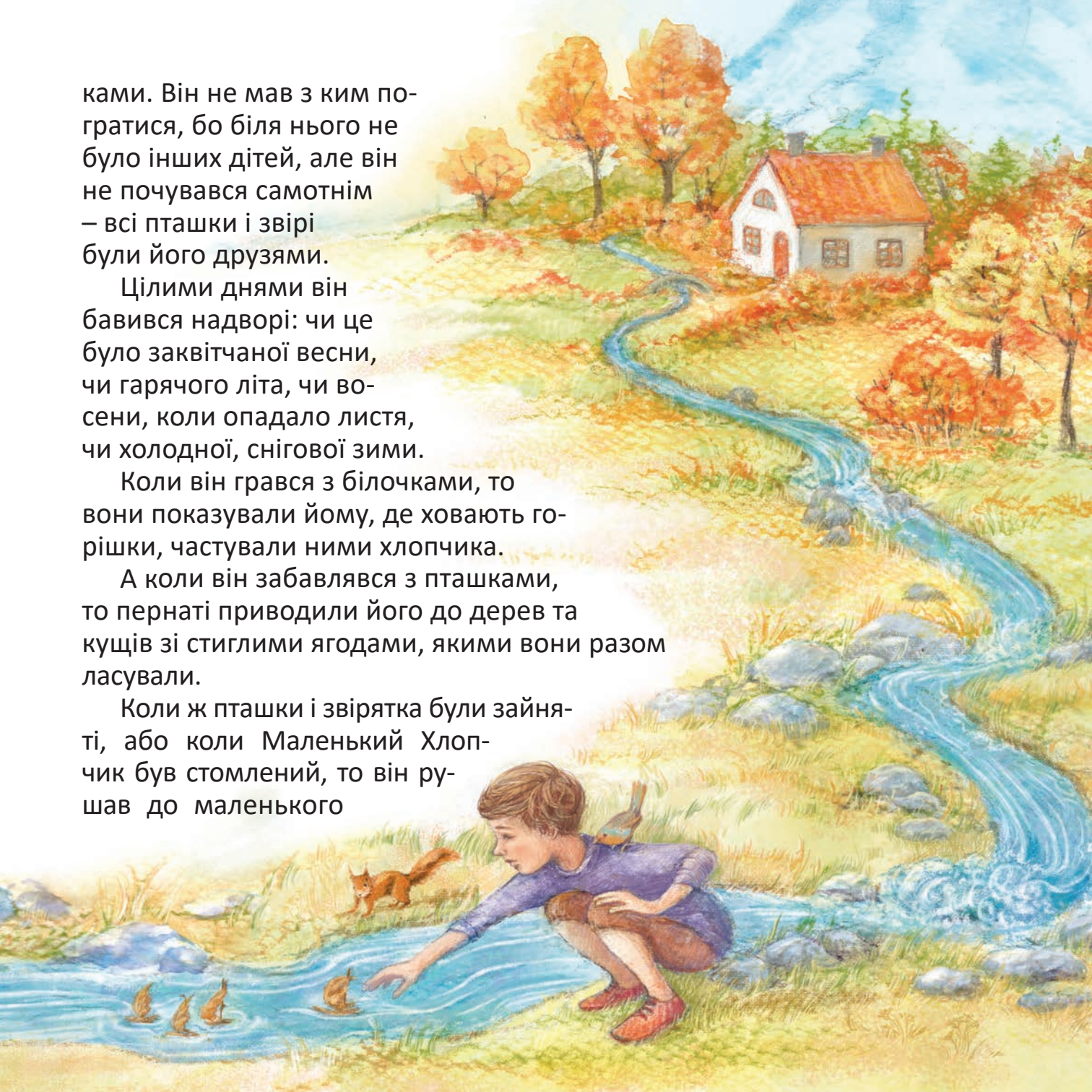
ками. Він не мав з ким по-
гратися, бо біля нього не
було інших дітей, але він
не почувався самотнім
— всі пташки і звірі
були його друзями.

Цілими днями він
бавився надворі: чи це
було завітчанюї весни,
чи гарячого літа, чи во-
сени, коли опадало листя,
чи холодної, снігової зими.

Коли він грався з білочками, то
вони показували йому, де ховають го-
рішки, частували ними хлопчика.

А коли він забавлявся з пташками,
то пернаті приводили його до дерев та
кущів зі стиглими ягодами, якими вони разом
ласували.

Коли ж пташки і звірятка були зайня-
ті, або коли Маленький Хлоп-
чик був стомлений, то він ру-
шав до маленького

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.